

Libanon-evakueringen 2006 – den personlige beretning

Lars Thuesen, direktør for Eksportrådet og strategi,
Udenrigsministeriet, larthu@um.dk

»Operationen var jo den største danske evakuering nogensinde, hvor i alt 5.873 personer blev hjulpet hjem til Danmark. Der var tale om en særdeles hurtig og vellykket indsats i betragtning af de meget vanskelige ydre omstændigheder« (udenrigsminister Per Stig Møller under forespørgselsdebatten i Folketinget den 9. januar 2007).

Den 12. juli 2006 angreb den libanesiske Hizbollahmilitær en israelsk grænsepatrulje. Den dræbte tre israelske soldater og bortførte yderligere to. Israel svarede igen samme aften med et massivt militærangreb på Hizbollahs stillinger i det sydlige Libanon. Kamphandlingerne bredte sig hurtigt over store dele af Sydlibanon og de sydlige forstæder til Beirut. For at afskære de militære forsyninger til Hizbollah bombede Israel hovedveje og centrale broforbindelser. Beirut Lufthavn blev lukket efter bombning af landingsbanerne, ligesom Beirut Havn blev blokeret.

Henvendelser fra nødstedte danskere og deres pårørende strømmede ind til ambassadekontoret i Beirut og til Udenrigsministeriet. I takt med at kamphandlingerne tog til, blev det stadig farligere at opholde sig i Libanon, og det blev nærmest umuligt at forlade området på individuel basis. På denne baggrund besluttede regeringen den 14. juli at iværksætte en evakuering af dan-

skere fra Libanon. I Udenrigsministeriet blev der oprettet et døgnbemandet krisecenter og hotline. På trods af det værst tænkelige tidspunkt midt i sommerferien lykkedes det at mobilisere tilstrækkeligt personale til at håndtere operationen, som først kunne nedrosles godt to uger senere. Den 15. juli blev der afholdt det første møde i IOS – Internationale Operative Stab, og det første af 30 evakueringsfly afgik samme dag. Det lykkedes med kort varsel at udsende personale og udstyr fra Udenrigsministeriet, Rigspolitiet, Beredskabsstyrelsen og sundhedsmyndighederne til Libanon, Syrien og Cypern til at bistå ambassaderne med evakueringen. Under hele krisen var flere hundrede medarbejdere i gang i Danmark, i Libanon og i nabolandene. Gennem aftaler med danske teleselskaber blev der løbende sendt sms'er til samtlige danske SIM-kort i Libanon. Herudover gjorde medarbejdere i ministeriets callcenter løbende forsøg på at kontakte danske familier telefonisk. Callcentret besvarede ca. 10.000 opkald under krisen.

I Beirut etablerede ambassadekontoret et modtagelsescenter på en skole. Her blev der tilbudt madrasser, forplejning og førstehjælp, indtil den videre transport kunne arrangeres. Trods betydelige vanskeligheder med at fremskaffe bustransport og med at opnå sik-

kerhedsmæssigt forsvarlige betingelser lykkedes det at indlede buskonvojer fra Beirut til Damaskus og fra Saida i Sydlibanon til Beirut. I alt blev der chartret mere end 100 busser under operationen og ca. 4.000 danskere blev transporteret til Latakia og Damaskus i Syrien. I Damaskus var der ligeledes blevet etableret modtagelsescentre til indkvartering. Den 19. juli blev der indsat en dansklejret kataranfærge på ruten Beirut-Larnaca, der i alt bragte ca. 1.600 danskere i sikkerhed.

Der var tale om en enorm logistisk opgave under ekstreme vilkår. Indkvartering og transport af tusindvis af mennesker på så kort tid i en krigszone, hvor mange lande konkurrerer om transportressourcerne og indkvarteringsstederne, kunne kun lade sig gøre takket være en helt ekstraordinær indsats af medarbejderne i de berørte myndigheder. Udenrigsministeriet stod for den overordnede styring og indsats bl.a. gennem varetagelse af formandskabet for den Internationale Operative Stab. Det fleksible storkriseberedskab, som Udenrigsministeriet havde opbygget i 2005, viste sig at fungere perfekt – selv under de ekstreme vilkår i Libanon.

Krisestyringen var en ubetinget succes og høstede dansk og international anerkendelse. Via Associated Press og CNN gik historien om de effektive danskere verden rundt. På trods af et stort antal danskere i Libanon var Danmark hurtigere end selv stormagterne til at få medborgerne hjem i sikkerhed. Men bag den perfekte facade og det fine resultat gemte sig en krisestyring af dimensioner, hvor beslutninger måtte tages på et ufuldstændigt grundlag og hvor tanken om, at det forkerte valg kunne være et spørgsmål om liv eller død, satte os under et enormt pres. Det følgende er den personlige beretning om nogle af de temaer og dilemmaer, som ti år senere fortsat står klart i erindringerne fra fjorten hektiske døgn.

Den personlige beretning

Mobilen ringede i samme øjeblik, som vi trådte ind på hotelværelset på Korfu, hvor vi skulle holde en uges sommerferie. Det var en klar besked fra departementschefen om, at jeg hurtigst muligt skulle returnere til København, da det var blevet besluttet at iværksætte en evakuering af danskere fra Libanon. Jeg var på det tidspunkt chef for Udenrigsministeriets Borgerservice og havde godt et års tid tidligere stået i spidsen for etableringen af et omfattende kriseberedskab, der skulle sætte ministeriet i stand til at håndtere en større krise i udlandet med mange danskere involveret. Det triste bagtæppe var tsunamien i Thailand, hvor 46 danskere blev dræbt og tusindvis af andre direkte eller indirekte blev ramt af katastrofen. Udenrigsministeriet havde ikke på det tidspunkt et beredskab, der kunne håndtere en krise i udlandet med tusindvis af danske involveret, og indsatsen blev udsat for omfattende kritik. Efter gennemførelse af en evaluering besluttede regeringen at oprette et storkriseberedskab. Efterfølgende blev det nye kriseberedskab testet under Londonbombningerne og ikke mindst, da tegningekrisen for alvor ramte i begyndelsen af 2006, hvor danske ambassader blev brændt af, og vi frygtede alvorligt for danskernes sikkerhed i en lang række lande i Mellemøsten, Afrika og Asien.

Tilbage til Korfu. Jeg havde forladt ministeriet med god samvittighed dagen forinden. Krigen i Libanon var ganske vist under forværring, men jeg havde ikke forestillet mig, at det skulle blive nødvendigt med en masseevakuering af danskere. Under tegningesagen havde vi opgjort antallet af danskere til ca. 400, hvoraf de fleste var fastboende og hårdhudede dansk-libanesere, der var blevet boende, mens borgerkrigen rasede i Libanon i årtier. Ej heller under tegningesagen var danskerne i Libanon særligt foruroligede for deres sikkerhed, og kun få havde behov for ambassadkontorets og det udsendte personales bistand til at forlade landet. Jeg var der-

for ikke specielt bekymret over opgavens omfang for Udenrigsministeriet, da jeg tjekkede ud for at gå på tre ugers sommerferie. Hvis de relativt få danskere mod min forventning ønskede at forlade Libanon som følge af krigshandlingerne, var der mulighed for at benytte Beirut's lufthavn eller køre de cirka 100 km til Syriens hovedstad Damaskus og tage rutefly derfra. På den baggrund undrede det mig, at departementschefen fandt, at krisen var af et så stort omfang, at jeg skulle afbryde ferien, inden den for alvor var begyndt. Opkaldet var derfor alt andet end velkomment, og min første reaktion var da også, at det var helt ude i skoven, at jeg skulle afbryde en ferie, som vi havde glædet os til i ugevis. Hvis nogle af de ca. 400 danskere overhovedet havde ønske om at ville forlade Libanon, kunne det vel håndteres uden større problemer og uden aktivering af storkriseberedskabet? Der blev først meget stille i telefonen, hvorefter det lakonisk lød, at jeg kunne gange mit antal af danskere i Libanon med mindst 10 og at lufthavnen i Beirut var blevet bombet og lukket. Og at ministeriet glædede sig til at se mig på Asiatic Plads så hurtigt som muligt.

Hvordan var antallet af danskere i Libanon eksploderet fra ca. 400 kun seks måneder tidligere til det tidobbelte? Rent faktisk viste det sig at være endnu flere – knap 6.000 danskere endte med at blive evakueret. Dette skyldtes, at sikkerhedssituationen i Libanon for første gang i årevis havde udvist en positiv udvikling, efter at Syrien havde trukket sig ud af landet efter en massiv tilstedeværelse gennem 30 år. Så fra at have været et krigshelvede og uroplaget område gennem mange år kunne libaneserne se frem til en af de fredeligste somre i mands minde. Det glædede selvsagt dansk-libaneserne i Danmark, som i stort tal besluttede sig for at rejse på sommerferie i Libanon. Mange sendte med god samvittighed børnene på sommerferie hos bedsteforældre eller andre familiemedlemmer. Efterspørgslen var så stor, at der var blevet indsat direkte fly mellem Kastrup og

Beirut. Kun få insidere i rejsebranchen var opmærksomme på, at danskere i tusindtal denne sommer havde valgt at tilbringe sommeren i Libanon, og i Udenrigsministeriet var vi lykkeligt uvidende om denne massevandring. Og selvom vi havde vidst det, havde det ikke givet anledning til bekymring. Altså indtil krigen overraskende brød ud, og rejsebranchen begyndte at tælle og fortælle om antal flyrejsende til Libanon denne sommer!

Da jeg hørte tallet 4.000 danskere, stod alvoren klart, selvom jeg ikke på det tidspunkt havde noget indgående kendskab til krigens omfang eller evakueringsmulighederne. Alle fly ud af Korfu var fyldt op til sidste plads. Vi forsøgte at få plads på en vandflyver ind til det græske fastland, men inden vi nåede så langt, var vi kravlet op af ventelisten til et fly til Athen med god forbindelse til København. Vi landede i København dagen efter sent om eftermiddagen, hvor temperaturen var over 30 grader og hvor 1. sal i Udenrigsministeriet sydede af hektisk aktivitet.

Kriseberedskabet og -styringen virkede. Da krisens omfang stod klart den 14. juli, blev der hurtigt taget kontakt til Finansministeriet og Statsministeriet, som uden diskussion nikkede til, at Udenrigsministeriet kunne iværksætte officiel evakuering og afholde de nødvendige udgifter i den forbindelse. Hjemlen havde vi fået indsat på Finansloven ifm. opbygningen af krisebereidskabet efter tsunamien, men jeg havde ikke regnet med, at den skulle tages i anvendelse så hurtigt. Eller rettere; jeg havde faktisk betragtet tsunamien som en hundredårshændelse og havde derfor nærmest anset det for overflødigt at sikre hjemlen, som reelt gjorde det muligt for udenrigsministeren med omgående virkning at iværksætte evakuering og afholde alle nødvendige udgifter. Det viste sig imidlertid at være en klog disposition. Stort set alle andre lande måtte bruge dagevis på tidsrøvende regerings- og parlamentsprocedurer, mens

Danmark hyrede busser, færge og fly i døgn-drift. Efterfølgende blev de afholdte udgifter selvsagt underlagt normal revision og kontrol.

På trods af sommerferien lykkedes det på kort tid at mobilisere de nødvendige personaleressourcer. Vi aktiverede den Internationale Operative Stab og forstærkede ambassaderne i Beirut, Damaskus og Nicosia i samarbejde med Beredskabsstyrelsen, Politiet, sundhedsmyndighederne, Internationale Humanitære Beredskab m.fl. Så vi havde personalet, pengene og teknikken, og logistikken fungerede. Og så var der hos alle involverede en kolossal vilje til at få evakueringen til at lykkes og danskerne hjem i god behold. På trods af skiftehold arbejdede mange kolleger alt for mange timer og måtte nærmest tvinges til at holde fri.

Logistikken var kompliceret, og ud over alle de praktiske vanskeligheder med at koordinere opsamling, indkvartering, personkontrol, busser, færge og fly var store dele af operationen afhængig af, at vi kunne få israelske sikkerhedsgarantier. Ambassaden i Tel Aviv var i tæt kontakt med de israelske myndigheder for at undgå bombning af busser og for at sikre mulighed for at få færgen ind i Beirut Havn. På trods af den israelske samarbejdsvilje var der nervepirrende øjeblikke, som da busser blev sendt til Sydlibanon for at evakuere danskere. Den lokale leder af ambassadekontoret udviste imponerende handlekraft og brugte sit gode netværk til at sikre busser, indkvartering og andre nødvendige faciliteter. Da ca. 20 busser blev sendt mod strømmen til Sydlibanon, hvor bomberegningen fortsatte, skete det – set i bakspejlet – heldigvis uden forudgående koordination med København! På grund af møder fik jeg først læst mailen om busserne, da de var sendt af sted. Havde jeg læst mailen tidligere, havde jeg formentlig sagt nej af frygt for bombninger eller som minimum stillet en række spørgsmål, der først skulle afklares. Busserne kom heldigvis retur

til Beirut i god behold fyldt med lettede danskere, som ikke havde lukket et øje i dagevis.

Da lufthavnen i Beirut blev bombet, fik kvikke hoveder ideen til at leje en færge til at sejle danskerne til Cypern, som kun er godt 200 km fra Beirut. Katamaranen blev fundet i Grækenland af dygtige kolleger i Forsvarskommandoen og en kontrakt udfærdiget og indgået på få timer. Prisen var ca. 1 million kr. om dagen, hvilket gav lidt søvnproblemer de første par nætter! Det lød dyrt, når man ikke var ekspert i færgetrafik, men viste sig hurtigt at være et fund til prisen. 1.600 danskere plus en række andre nordiske borgere blev transporteret fra Beirut til Larnaca på Cypern. En uge senere, hvor en række andre lande havde ladet sig inspirere af de hurtigt-sejlende danskere, havde driftige græske rederer hævet dagsprisen til det otte-dobbelte for nye kontrakter. Men hvad var sket, hvis vi ikke havde kunnet få færgen ind i Beiruts havn og havde stået med en millionregning for ingenting? Afstanden mellem succes og fiasko er kort. Da den danske operation var tilendebragt, genudlejede vi i øvrigt den billige færge til Storbritannien, som manglede transportkapacitet. Hvem havde forestillet sig, at en af Udenrigsministeriets spidskompetencer skulle vise sig at være færgedrift?

Vi lærte også hurtigt, hvordan man kunne chartre fly på verdensmarkedet! Det var slet ikke så svært, som man skulle tro, men krævede dog omfattende koordination. Med departementschefens ord »fyrede kontorcheferne det ene fly af efter det andet«, inden de øvrige lande overhovedet var kommet i gang. I alt 30 fly blev det til under operationen. SAS stillede beredvilligt med maksimal kapacitet, men det var ikke helt nok, så vi måtte ud på det åbne marked. Et scoop var det, da vi fik en islandsk jumbojet, der kunne tage ikke færre end 550 passagerer! Et chartret fly fra et mellemøstligt land havde tekniske problemer, og afgang fra Cypern blev udskudt igen og igen, og da flyet endelig kom i luften,

måtte det vende om pga. flere tekniske problemer. De i forvejen stærkt nervøse evakuerede blev meget foruroligede, og vi fik den usædvanlige opgave at måtte dokumentere for dansk presse, at flyet skam opfyldte alle sikkerhedsforskrifter. Hvilket det heldigvis gjorde! En nat blev jeg vækket af krisecenteret, da logistikken på Cypren koksede på grund af forsinket færgafgang fra Beirut. Piloternes arbejdstidsregler betød, at man ikke kunne vente på færgen, men måtte returnere tomhændet til Kastrup. Da jeg fik at vide, at piloternes arbejdstidsregler står over Grundloven og ikke kunne brydes, var der ikke noget at gøre, så jeg vendte mig om og sov trygt videre. Flyet uden passagerer tacklede vi offensivt på morgenens pressemøde, hvor jeg redegjorde for komplikationerne, hvorefter ingen medier fandt anledning til at skrive om den begivenhed.

I samarbejde med 25 udsendte danske politifolk gennemførtes personkontrol under meget vanskelige vilkår i Libanon, Syrien og Cypren. Der var tale om mennesker på flugt fra et område med voldsomme kamphandlinger og bombardementer. Blandt de evakuerede var derfor også personer, som ikke var i besiddelse af pas eller anden legitimation. Identitetsoplysninger blev kontrolleret så godt som muligt gennem blandt andet telefonisk kontakt med de danske udlændingemyndigheder. I Kastrup kontrollerede politiet de evakueredes identitet på grundlag af de foreviste rejsedokumenter. Det blev slået stort op i medierne, at personer med indrejseforbud til Danmark var kommet med i evakueringen. En efterfølgende minutiøs gennemgang i Danmark af de evakueredes identitet viste, at kun 3 personer – eller cirka en halv promille af de evakuerede – ikke havde lovligt opholdsgrundlag i Danmark. To af disse blev hurtigt fængslet og sendt tilbage til Libanon. Den tredje formodedes at være rejst videre til Sverige. Der var således god grund til at være tilfreds med personkontrollen, som fandt sted under særdeles vanskelige vilkår. Mange blev

afvist på grund af manglende opholdsgrundlag i Danmark.

Der var i alt var omkring 100.000 personer i Damaskus, som var flygtet eller evakueret fra Libanon. Det var således meget svært at finde indkvarteringsmuligheder, men gennem gode syriske kontakter lykkedes det for den hårdtarbejdende og effektive ambassadør i Damaskus, som også støvsugede det syriske marked for madrasser! På et tidspunkt havde vi flere hundrede evakuerede indkvarteret under primitive forhold på en udenørs restaurant i Damaskus, som sjovt nok hed »Tivoli Gardens«. En dag udbrød der uro mellem de evakuerede og de lokale sikkerhedsvagter, hvorefter ambassadøren var nødsaget til at bede syrisk politi om at gribe ind for at undgå, at hele indkvarteringen og dermed evakueringen løb ind i endnu større problemer. Det skete lige før 12-Radioavisen, så vi besluttede at benytte lejligheden til sende en klar besked til de pårørende i Danmark om, at vi forventede, at de signalerede til de evakuerede i Syrien, at de skulle gøre deres yderste for at bidrage til, at evakueringen foregik på bedst mulige vis, så vi kunne hjælpe flest mulige. Der var også optræk til brok over de meget nødtørftige udenørs indkvarteringsforhold, som via mobil og SMS nåede til dansk presse. Blodtrykket var derfor i den høje ende, da jeg gik på i Radioavisen og sendte en lidt utilsigtet og nok også lidt urimelig bandbulle afsted, hvor der blandt andet blev givet udtryk for, at vi gjorde vores bedste, men at man ikke kunne forvente Hilton-standard, når man blev evakueret fra krigen, og der skulle skaffes overnatningskapacitet til ca. 1.000 personer. Ministeriets administrationschef hørte bandbullen og sendte en kort mail, der blot lød »Godt brølt, løve«. Om brølet gjorde udslaget, vides ikke, men debatten i pressen om indkvarteringsforhold døde samme dag. Og der var ikke mere ballade på indkvarteringsstedet i Damaskus, men det kan nok primært tilskrives det syriske politi, som jo ikke er kendt for fløjlshandsker. Når man læser avisartikler baseret på de dag-

lige pressebriefinger i Udenrigsministeriet, står det i det hele taget klart, at presset var større end man husker ti år senere. I Berlingske var der et citat, som viser, at det var svært at undgå at træde ud af den normale embedsmandsrolle og bevare roen, når der kom kritiske spørgsmål. »Vi sidder mildest talt ikke på vores flade«, var svaret på et givetvist kritisk og legitimt spørgsmål, som jeg for længst har glemt.

I Libanon var der flere bortførte danske børn (11 i alt), som vi i Udenrigsministeriet i årevis havde forsøgt at få tilbage til Danmark. Børnene var bortført af deres fædre efter kuldsejlede ægteskaber i Danmark. Vi besluttede os for at kontakte fædrene eller de familiemedlemmer, som børnene var anbragt hos i Libanon, og opfordrede til, at de lod børnene slippe ud af krigshelvedet. Et par af disse valgte at lade sig evakuere sammen med børnene, hvorefter håndjernerne klikkede i Københavns Lufthavn og børnene blev overgivet til mødrene i Danmark.

En far havde sendt sin 12-årige søn på sommerferie hos bedsteforældrene i Sydlibanon, hvor bomberne faldt i stort antal. Han var selvfølgelig helt ude af det og bønfuldt os om at måtte komme med et af evakueringsflyene til Damaskus. Det fik han selvfølgelig lov til, selvom det egentlig ikke var vores hensigt at få flere danskere til Libanon! Det lykkedes for ham at hente sønnen ud af Sydlibanon og tilbage til Danmark med et andet evakueringsfly. Jeg mødte far og søn dagen efter, hvor vi skulle interviewes til Go' Morgen Danmark. Det var svært at undgå at knibe en glædeståre, da jeg mødte parret i sofaen i TV2's studie på Hovedbanegården.

Ved hver flylanding i Kastrup havde vi folk i lufthavnen for at byde de evakuerede velkommen hjem og også for at gøre det klart, at Udenrigsministeriets hjælp var tilendebragt. Det var fantastiske scener i lufthavnen, masser af takkebreve og hjertegribende møder

med børn, der nu var i sikkerhed efter at have oplevet bomberne falde i dagevis. En anden effekt blev vi først opmærksom på noget senere. Flere af de evakuerede udtalte til pressen, at de aldrig havde følt sig så meget som danskere som denne sommer efter Muhammed-krisen. Fremtrædende danskere, der på den ene eller anden måde kendte dansk-libanesiske kredse, roste os i skrift og tale for at have gjort mere for integrationen end mange års anden indsats. Det var en fjer i hatten, som vi ikke lige havde imødeset, da beslutningen om evakuering blev truffet. En tidligere PET-chef gik så langt som til at skrive, at Udenrigsministeriet burde tildeles en pris for indsatsen for bedre integration.

Under tegningesagen havde mange syrere og libanesere fået fejlagtige opfattelser af, hvordan muslimer blev behandlet i Danmark. Da billeder af tørklædeklædte kvinder blandt de evakuerede havnede i de libanesiske og syriske medier, gik det op for mange, at den danske regering behandlede alle lige uanset religion. Forbløffede syrere erkendte over for ambassaden, at deres billede af Danmark måtte revideres!

De evakuerede havde måttet efterlade bagagen i Beirut. Bagagen blev placeret i containere, der nogle måneder senere landede i Århus Havn! Vi fandt en tom lagerhal i Hørning, hvor de evakuerede så kunne bruge weekenderne på at afhente kufferterne. Af uforklarlige årsager opstod der et rygte om, at bagagen nærmest bestod af flyttegods, såsom møbler, TV, vaskemaskiner og andre større flyttegenstande. Rygterne nåede også Folketinget, og først da vi havde fået Hørning-lagerforvalterens ord for, at der kun var tale om helt normal flybagage, lykkedes det at stoppe vandrehistorien om flyttegods på statens regning.

Tilstedeværelsen af så stort et antal danskere i Libanon rejste også spørgsmålet om, hvorvidt de var taget på ferie i modstrid med reglerne om kontanthjælp, dagpenge og andre

sociale ydelser. Det viste sig, at der ikke var hjemmel til at samkøre samtlige relevante registre (hjemlen blev etableret efterfølgende), men kun enkelte udvalgte. Arbejdsdirektoratets samkøring viste, at der kun var tale om meget begrænset misbrug af dagpenge og ikke i større omfang end for gennemsnittet af arbejdsløse i Danmark.

Operationen kostede i alt 40 millioner kr. eller ca. 6.800 kr. pr. evakueret. Vi vidste, at der kunne komme et efterspil om regningen, og derfor foretog vi en sammenligning med en række lande. I sammenligningen tog vi højde for, at eksempelvis flyudgifterne selv sagt ville være højere til Australien end til Danmark. Vi fandt ingen eksempler på lande, som havde gjort det billigere end Danmark. Tværtimod betød det forhold, at vi var først ude, at vores personpris var langt den laveste blandt de lande, vi kunne få oplysninger fra.

Evakueringen var knap nok overstået, før flere medier bad om aktindsigt. Det var en kæmpeopgave at gennemgå ca. 20.000 dokumenter og det tog næsten et halvt år og mange personaleressourcer, inden materialet var klart. Stor var skuffelsen og fortrydelsen, da medierne havde mistet interessen og ikke

længere ønskede at gennemgå materialet. Kun et medie sendte et par journalistpraktikanter i Udenrigsministeriet for at gennemgå mapperne, men ud over at de kunne more sig over den galgenhumor, som nogle gange gennemsyrede korrespondancen, fik de ikke noget udbytte af et par dages gennemlæsning.

Vores medarbejdere i callcenteret modtog i tusindvis af desperate opkald fra danskere, der var fanget i bombehelvedet, men de modtog også i hundredvis af takkeopkald fra danskere, der nu var kommet hjem i god behold. Da vi gradvist efter et par uger kunne sende medarbejderne tilbage på ferie, gav flere udtryk for, at det havde været den mest meningsfulde periode i deres arbejdsliv.

Libanon-evakueringen var en heftig omgang for medarbejderne i kriseberedskabet i København, men det var for intet at regne mod vilkårene for medarbejderne i Libanon og Syrien. Men den personlige historie må jeg overlade til andre at skrive.

Efter 14 dages hektisk arbejde fløj vi til Italien. Og denne gang lykkedes det at holde sommerferie.